

ในช่วงก่อนที่คุณไชยบุญจะพามาพบคุณยาย อาตมาพยายามพูดอวดอ้างความวิเศษของวิชามารให้คุณไชยบุญฟังบ่อยๆ ก็อย่างที่บอกแล้ว ตั้งใจจะรับท่านเป็นลูกศิษย์ แต่ท่านไม่สนใจเลย กลับชี้ให้เห็นโทษว่าวิชาเหล่านี้เป็นติรัจฉานวิชา จะทำความเดือดร้อนให้ภายหลัง แล้วสรรเสริญวิชาที่คุณยายจะสอนให้ทุกวัน อาตมาก็สนใจเฉพาะเรื่องนรกสวรรค์เท่านั้น ในใจก็นึกอยู่ว่า

“น้องมันไม่เชื่อเพราะยังไม่เห็นฤทธิ์เรา ต้องหาโอกาส
แสดงฤทธิ์ให้ดูให้ได้”

เหตุนี้เองขณะฝึกสมาธิกับคุณไชยบูลย์ สติจึงมักแฉลบ
ออกข้างทางเรื่อยไป

ครั้นนานวันเข้าอาตมาก็ไม่พูดวอดอย่างเดียว พยายาม
แสดงฤทธิ์ให้คุณไชยบูลย์เห็นกับตาเรื่อยๆ ถึงยกให้เป็น
อาจารย์แล้ว ก็ยังหวังว่า ถ้าอาจารย์ชอบใจวิชาของศิษย์
ศิษย์ก็จะสอนให้

อย่างไรก็ดี ยังรู้สึกผิดสังเกตว่า ในการแสดงฤทธิ์ครั้งใด
ถ้ามีคุณไชยบูลย์อยู่ด้วย ครั้นนั้นเป็นทำไม่สำเร็จทุกที น้ามัน
ในกระทะทอดกล้วยแขกร้อนๆ เคยเอามือจุ่มลงไปได้โดยมือ
ไม่พองไม่ร้อน วันนั้นพอเย็นมือเข้าไปใกล้ๆ โอ้ร้อน ก็รู้สึก
ร้อนจัดจนต้องรีบหดยมือกลับ

สงสัยว่าคุณไชยบูลย์มีอะไรดี วันหนึ่งจึงคิดประลอง
ฤทธิ์ด้วย ได้นัดคนที่บ้านธรรมประสิทธิ์ไปดูว่า จะเสกปรอท
ใส่มือคุณไชยบูลย์ แต่ปรอทจะไม่เป็นพิษใดๆ แก่ร่างกาย
วันนั้นนอกจากจะทำไม่สำเร็จแล้ว ยังถูกคุณไชยบูลย์อบรม
เข้าให้อีกจนเลิกคิดใช้วิชาमारพวกนี้กับคุณไชยบูลย์อีกต่อไป

วันหลังไปตามคุณไชยบูลย์ตรงๆ ว่ามีอะไรดี คุณไชยบูลย์
เล่าให้ฟังว่าก็ไม่มีอะไร วันนั้นก่อนมาไปกราบคุณยายขอ
วิชาป้องกันตัว คุณยายบอกวิชาพวกนี้เป็นดิรัจฉานวิชา

ไม่เคยเรียน ชอบเรียนแต่วิชาพระพุทธเจ้า ท่านว่าเขาจะเสก
ก็เสกไป เราก็ออยู่เฉยๆ ทำใจให้ใสๆ ไว้ที่ศูนย์กลางกาย แล้ว
ก็ภาวนาว่า **ไม่ให้เข้า ไม่ให้เข้า** ก็ไปทำตามที่ท่านแนะ
ปรอทก็เข้าไม่ได้ แล้วท่านก็บอกว่า วิชาमारพวงนี้สู้วิชา
พระพุทธเจ้าไม่ได้หรอก

ตอนนั้นอาตมายังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ยังคิดว่าวิชาमारนี้
เก่งอยู่ แต่ที่ทำไม่สำเร็จเพราะตัวเราไม่เก่งเอง ก็เลยพาคุณ
ไชยบุญย์ไปพบอาจารย์วิชาमारของอาตมา เพื่อทดลองฤทธิ์
กันเอง แต่อาจารย์ก็แสดงฤทธิ์ไม่ออก หน้าเสียเหมือนกัน

ตั้งแต่นั้นมา ก็เลยเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า วิชาของ
พระพุทธเจ้าดีกว่า และยังรู้เพิ่มอีกว่า วิชาमारทำให้ตกนรกได้
เลยเลิกใช้วิชาमारเด็ดขาด ยกตำราทั้งหมดให้คุณยาย
อาจารย์เฝ้าทึ่ง